

A Szentlélek Úristen segítségét kérjük az előttünk álló tanévhez, hogy ebben a tanévben is jól tudjunk helyt állni. Kérjük ezt a segítséget, támogatását Keresztelő Szent Jánostól, akire a mai napon egyházunk emlékezik. Tanúi lettünk egy életnek, egy prófétának, egy tanúnak a hitvallásának és tanúi lettünk annak, hogy ő osztozott Jézus Krisztusnak a sorsában.

Nagy példa számunkra, hogy akit az Úr küld, megerősíti, bátorítja, segíti abban, hogy küldetését be tudja tölteni, és segíti abban is, hogy azonosulni tudjon Jézus Krisztussal.

Természetes, hogy az előttünk álló tanévvel kapcsolatban is nagyon sok kérdés merül föl bennünk. Volt-e és honnan volt ereje Keresztelő Jánosnak a tanúságtételhez, és honnan lesz erőnk nekünk ahhoz, hogy az idei esztendőben jól tudjunk helytállni. Honnan az erő egyáltalán? Hihetünk-e abban, hogy Isten megerősít bennünket, hihetünk-e abban, hogy a Szentlélek mindig megadja abban a pillanatban, amikor erre szükségünk van, mindazt az erőt, bátorságot, bölcsességet, értelmet, tudást, jámborságot, ami előre visz bennünket. Úgy tekintünk az előttünk álló tanévre is, mint Jézus Krisztusról való tanúságtételnek az idejére. Tanúskodni akarunk arról, hogy az Isten az Ő fiában szeret bennünket, föltárja előttünk a hit titkait, föltárja előttünk ennek a csodálatos teremtet világnak az ismeretét, annak a törvényeit, föltárja az ember titkát, a közösségnek a titkát, föltárja azt a titkot is, mit jelent ragaszkodni a jövőhöz, a jóhoz, az igazhoz, a széphez és a szenthez.

Ez egy közös mű. Istennek és embernek a műve.

Istennek és a szülőnek, akire rábízta a gyermekeit az Isten, a műve. A pedagógusnak és Istennek a műve, akire a szülő nagy bizalommal rábízta gyermekét. A pedagógusnak és az Istennek a műve ez, hiszen az egyház nevében végzi a szolgálatát, és a diáknak, gyermeknek és Istennek a műve, aki fokozatosan rádöbben, hogy ma sok mindent tud, amit pár hónappal korábban nem, rádöbben arra, hogy ki vagyok én, különbözök a másiktól, rádöbben arra, hogy sok jó tulajdonsága van, és vannak rossz tulajdonságai is, rádöbben arra, hogy mit jelent növekedni, mit jelent fejlődni, hogy az erőfeszítésnek van értelme, van lehetőség erre. Isten és az ember műve ez.

Azonban mégis mindig megkísért bennünket a kérdés, hogy honnan vesszük az erőt? Nagyon vigasztaló volt a mai olvasmány, ami Jeremiás prófétának a küldéséről szólt. Ebből szeretnék kiemelni néhány elemet, ami számunkra is nagyon-nagyon fontos. Azt mondja a prófétának az Úr: Küldelek, övezd fel

derekadat!

Mit jelent ez? Felövezni a derekamat, bibliai szóhasználatban azt jelenti, hogy kész vagyok arra, amit az Úr nekem parancsol. Kész vagyok megtenni azt, ami előttem feladatként látszik. A kor szokásának megfelelően hosszú ruhát viseltek, ez nehezé tette volna akár a küzdelmet, a harcot, ezért a derék fölövezése azt jelenti, hogy följebb emelem a ruhámat, késszé teszem magamat ahhoz, hogy tudjak küzdeni, tudjak harcolni, de előtte késszé teszem a lelkemet arra, hogy mindaz, amit jóként látok, mindaz, ami jó és amiért meg kell küzdeni, azt én meg akarom tenni. Felövezni derekamat, azt jelenti, megszerzek minden olyan eszközt, ami képessé tesz engem az előttem álló küzdelemre. Milyen eszközökre lehet gondolni? Elsősorban a közöttünk lévő kapcsolatra. Nyilván nem csak eszköz a szülő és a gyermek kapcsolata, a pedagógus és a gyermek kapcsolata, de nélkülözhetetlen ahhoz, hogy mi jól tudjunk növekedni, jól tudjunk szolgálni. Eszköz az is, hogy hiszünk az igazság erejében, hiszünk abban, hogy ez fölismerhető, és mert fölismerhető, ez kötelez bennünket. Hiszünk abban, hogy az egyház az üdvösségre vezet bennünket és ez minden másnál fontosabb, átjárja az összes tevékenységünket, a liturgiánkat, a családi életünket, a pedagógiai programnak a tervezését, a napok megszervezését, az ünnepeknek a kialakítását, mindazt, ami bennünket növel.

A másik gondolat pedig ugyancsak a próféta küldetéséből származik. Miután azt mondja, övezd fel derekadat, ne ijedj meg tőlük. Sőt, nyilván nem humorosan, hanem eléggé határozottan teszi hozzá. Ha megijedsz tőlük, én megijesztelek előtted, de akkor az nevetségessé tesz téged. Ne ijedj meg tőlük. Nyilván nem csak az emberekről van szó, hanem a feladatról, az előttünk álló tanév kihívásairól. Ne ijedj meg! Nem lehet ijedelmes lélekkel nagyratörő vágyakat hordozni. A félelem elveszi az örömről. A félelem megbénít bennünket. Aki félelemből gondolkodik, cselekszik, nem tud másra gondolni, mint hogy a félelme megszűnjön, a félelmét elkerülje. Nem arra fog figyelni, mire küldi őt az Úr, hanem nehogy a félelem megérintse. Ne ijedj meg tőlük.

Az Isten nem akar bennünket megszégyeníteni. Bátorsággal akarja betölteni a lelkünket. Azt mondja a prófétának: Mondjad a rád bízott népnek, erős város leszel. Erős város azt jelenti ugyancsak újbudai szóhasználatban, hogy erős várfal veszi körül. Olyan várfal, amelyen nincs repedés. A gonosz nem tud bejutni. Csak a kapun lehet szabályozottan képben járni. Nem tud erőt venni rajta az ellenség, de benne mindenki biztonságban él, mert egy várost úgy alakítottak ki, hogy ott az ott élők meg tudjanak élni. Legyen vizük, legyen

táplálékuk, legyen, aki őrzi a várost, legyen, aki gondoskodik a gyermekek tanításáról, a betegekről, aki majd kapcsolatot tart a külvilággal, aki majd az élelemlről gondoskodik. Élni tudjanak. Mi, amikor a jövő évet tervezzük, sőt már beleléptünk ebbe, akkor mi ilyen erős városként tekintünk az iskoláinkra, az óvodáinkra, az oktatási intézményeinkre, ahol minden rendelkezésre áll ahhoz, hogy akik ott vannak, pedagógusok, szülők, gyermekek, segítők, meg tudjanak élni, boldogan tudjanak élni, biztonságban tudjanak élni. Ez a vár, ez a várfal megóvjon bennünket. Az ellenség ne tudjon bejönni, mert véd bennünket. Bátorít bennünket a küldőnek a szava, amikor azt mondja: Vedd tudomásul, hogy harcolni fogok érted és le fogod győzni ellenségeidet. Micsoda bátorítás ez. Nem azt mondja, hogy nem lesz ellenséged, nem azt mondja, hogy nem lesz, aki majd ellened küzd, hanem azt mondja, le fogod győzni. Mire bátorít ez bennünket? Anélkül, hogy persze akár a tanévnek, vagy akár ennek a mostani ünnepnek ilyen nagyon harcias karaktert szeretnék adni, arra bátorít bennünket, hogy van hatalmunk uralkodni magunkon, van hatalmunk uralkodni a bennünket körülvevő világon, uralkodni a gyengeségünkön, de a bátorságunkon is.

Veled vagyok és megszabadítalak. Harcolni fog az Úr értünk, velünk, veled vagyok és megszabadítalak. Milyen vigasztaló ez. Pedig több, mint 3000 évvel ezelőtt hangzik el Jeremiás próféta felé ez a szó, és ma is aktuális. Mi is így élünk. Veled vagyok és megszabadítalak. Vagyis amikor a jövőre tekintünk és az előttünk álló tanévre, akkor azt kell látni, hogy az Isten a jóra hív. Isten jót akar nekünk, s az Isten jót ad nekünk. De ezt a jóra hívást, a jó akaratot, a jó ajándékot nekünk magunknak kell fölfedezni, mindezekért megdolgozni.

Nagyon nagy szükség van mindehhez arra, hogy nagyon bízzunk egymásban. Ahogyan tegnap az igazgatói értekezleten is ezt megemlítettem, talán legnagyobb kincsünk az egységünk, ha bízzunk egymásban. Akkor nincs olyan ellenség, nincs olyan probléma, olyan nehézség, amin ne tudnánk felülkerekedni. Ez óriási példát ad a növendékeink számára is. Bízzunk egymásban, és természetesen nagy-nagy bátorsággal tekintünk az előttünk álló tanévre, mint ahogyan az élethez is, önmagához. Hiszen bátorság nélkül nem tudunk jövőt tervezni, nem tudunk a jóért erőfeszítést tenni. Nem tudunk reménykedni. A jövőhöz bátorság kell. Ez igaz a szülőkre, igaz pedagógusokra, igaz a püspökkel kapcsolatban is, a papsággal és az együttműködésünkkel kapcsolatban is. Bátorság kell. Milyen jó, hogy ebben óriási ajándék, példa készül számunkra Bódi Mária Magdolna boldoggá avatásában. Jó volt látni a

tanév végén és a nyár folyamán is, hogy különböző oktatási intézményeinkből hittanosaink milyen ügyes és milyen frappáns tanúságtételt adtak, hogy miért szeretik Bódi Mária Magdolnát, miért példa ő számunkra? Mert mindenre volt megoldása, mert bátor volt, mert mindig látta, kin lehet segíteni. Egy ilyen példát ad nekünk az egyházunk, az ő ünneplésére kerül sor jövő héten szombaton, ahová még ha valaki nem gondolta, hogy részt vesz, nem hiszem, hogy bárki van itt közülünk.

Bódi Mária Magdolna írta néhány hónappal 1944 szilveszterén lelki atyjának egy kis képre: *ígérem, hogy a földbe vetett mag sokszoros termést hoz*. És március 23-án vértanú halált halt, mert kész volt erre. Most ha valaki azt gondolná, hogy a keresztények mindig a halálra készülnek, akkor ez igaz, de nem abban az értelemben, hogy ezt az életet ne tartanánk jónak, fontosnak. Azért készülünk a jó halálra, az üdvösségre, hogy jól, boldogan tudjuk élni az életünket. Éljük ezzel a nagy példával és kérjük a Szentléleknek a segítségét. Biztos, hogy sok-sok ötlettel, bátorsággal, dinamizmussal fog bennünket megajándékozni.

Kérjük a Szentléleknek az erejét ahhoz is, hogy tényleg nagy-nagy bizalommal legyünk egymás felé, a szülők felé, a pedagógusok, illetve az egyházmegye felés is, kölcsönösen. Ámen.